

FÉMEK

ÓLOM

Itt állok, valahol középen.

Zsuzsa ül először is ott. A mérleg egyik nyelvében.
Ő Ferencnek ama nőtestvére, ki kötél által.
Ferencz az egyik nagyapám. (Francisc és Franz is ugyanakkor.)

Ida ül a másik nyelvben,
apám ikertestvére. Aki kötél által ugyancsak.
Ida injekciót adott nekem,
haragudtam rá.
Idával beszélgettem,
szerettem.
Idának tapostam a hátát, mert azt mondta, ez neki
nem fáj, ez jó, ez masszírozás,
csináljad. Ida azt mondta: igen,
egy lánynak legyen legalább egy fehér nadrágja.

Az unokatestvérekről most nem beszélek.
Az unokatestvérek is halottak.

És a családom úgynevezett normális része lebolondozza a másikat.
Azok a másíkok már nincsenek itt. Az élők csak jobban tudhatják.

Én viszont igazán nem tudom. Csak állok a falu közepén.
Hallom a kerregést. Mindjárt megérkezik
az ólomrepülő. Csak gurulni tud. A levegőben
apró szívgolyók.

VASÉRC

Köténye vas volt. Húsa csalókéán puha.
Kezdetben úgy álmodtam, enyém.
Szíve egy kapa. Hozzá koccantam.
Akkor megláttam, arcom vasérc.

NIKKEL

Nikkelgömbök lógnak a fáról,
torz az az arc, mi bennük látható.
Gyanú támad, rágalom mindig.
Ünnepnapokon elmélyül a
kutyaárvaság.

Ez a nikkelvölgy. Benne
felismerhetetlenségig szétaggódott
gyermek. Néha hánynak. Néha
ugrálnak. Néha kilesnek lenézett
orcájuk mögül. És ott. A fa alatt.
Ott van. Mindig is ott volt a
szakértelemmel szárazra hajtogatott
halál. Egy napon már nem fognak
félni. Egy nap mindenük csakis
üreg. És betölti őket majd a
fény sugar.

ARANY

Teljesen üres volt akkor még a szótár,
fedele arany. A kert is.
Árnyjáték pöttyözte arcomat.
Rakéta volt! Nem is, csak molnárfecske,
aranytojást tojó. Arany karom a lábán.
Nem próbálkoztam békaöléssel még akkor.

Aranyangyalok aranytetvet bogarásztak.
Észrevettem.

És roppant a csirkenyak.
Szétszakadt Zsófi tehén gerince, méhe.
Betört a fejem is a boltban.
„Sírós-boda-ida, nincs itt sehol semmi arany,
puccpaszta, pucolj!”
Homokkal telt fel a szív.

Pörög-pörög körbe a szélben
egy elsárgult szárítókötél. Néha
azt álmodom: aranymadár.
Gyermekkorom titkos kerengőjében
szárnyát oda-odaveri, tördeli, talán így imádkozik.
Aranygabona nő odakint.
De az innen most láthatatlan.

HIGANY

Jó voltam. De te szóltál, rossz vagyok.
Őszinte voltam. De te úgy mondtad: Hazug!

Hogy is keverhetted ennyire össze a szavakat?

Higanygőz-pác a vályúban. És kint a
dombokon. Higany folyik a réteken.
Még az út is megvetőn hánykolódik lábam nyomán,
higany a verejtékem is.

Nem brekeg már senki kezédért. A szavadért.
Nem szörtyög senki, magában hibát kutatva,
mikor pucérra nyírják mind a reményeket.

Ez nem látomás. Teremtmenyed, a higanygyermek
fölött ott levital az álszent erőszak és kísérője,
a higanymagány. Olvadáspont: -38,83°C

RÉZ

Iszonyú szél ugrál odabent,
az erőszakszekrényben rézdobok
dohognak,
odakint meg valami négy lábú sündörög,
nyelvével meg-megnyalja a
kulcslyukat.
Ez a szél hatalmas rézüstöt
korongoz. Letépi a napot.
Rézzel vakol be engem.
Enni. Enni. Mind csak enni szeretne a
kitinsátrából kileső féregfejű önvád.

ALUMÍNIUM

A lélek epilepsziája:
ahogy kifordul az alumíniumtányérból az étel,
ahogy kifordul az alumíniumszótlanság a szájból,
beesik a szívkamrába, betölti.
Karcolt alumíniumtérkép. Itt.
Ezen a dombon egy csomó sárga virágú
kakukkfű, közte pár rózsaszín.
Fölöttük hó. Félujjnyi vastagon. Az
alumíniumnyárban. Elöttem
nyomok vékony kis fonálban:
vezet valaki, egy madár
a stalkerem. Végül is a madár
is ember. De az ember meg
micsoda?

MOLIBDÉN

Csókcsomók a szíven.
Szőrvékony hajnalok.

A szemből molibdénszilánk
csak nagy ritkán potyog. Három
utcával odébb már ott van Babilon.
Minden mozdulatlan. A parton kiégett
vermek. És egy villogó
molibdéntorony.

RUBÍDIUM

Széthordják. A madarak a házat.
Valamit szétkapott a szél.
Egy rubídiumkanyon. Fölötte ég az óceán.

2017. június – október